

שחר־מריו מרדכי אומר עכשיו: ים. ולא יכול להכילו

מרכבת שמש

והייתי עומד מעבר אחר של העולם,
והעולם מן העבר האחר.
והלב מסתחרר בחוזה ומסתחרר;
והייתי עומד מעבר אחר של העולם

והעולם מן העבר האחר.
והייתי זקוק נואשות
לדבר על רגשות
והעולם מן העבר האחר,

והלב מסתחרר בחוזה ומסתחרר.
פתע: סער שלו ותשוקה שבעת־רעב;
במרכבת שמש באה אהבת־זהב.
והלב מסתחרר בחוזה ומסתחרר.

שפה

אני נצוד במלכדת השפה
ביו עצמת הרגש ללשון רפה
אני מקיץ ונע ננד והולך לישן
במצור הגוף, עם כשל הלשון.

אני אומר עכשיו: ים. ולא יכול להכילו.
אני אומר: רקיע. ואי צבאו וכל חילו?
הו, לא, לא, לא. התכונתי לדבר־מה שונה.

אָבֵל חוֹזֵר עַל הַמְּלִים. כְּמוֹ עֵכָשׁוּ מִמֶּשׁ. הִנֵּה:

אֲנִי נִצּוֹד בְּמַלְכֻת הַשֶּׁפֶה
בֵּין עֵצִים הַרְגֵשׁ לְלִשׁוֹן הַרְפֵּה
שׁוֹב מְקִיץ וְנֵעַ וְנָדַד וְהוֹלֵךְ לִישׁוֹן
בְּמִצּוֹר הַגּוֹף, עִם כֶּסֶל הַלִּשׁוֹן.

אָבֵל אֶתְדַפֵּק עַל דְּלֶתְךָ עַר וּבִתְנוּמָה
עַד שֶׁתִּפְתַּח לִי. פְּתַח לִי, פְּתַח.
גַּם בְּלִי מְלִים אֶתָּה תִשְׁמַע
אֶת הַתַּח! תַּח! תַּח!
אֲנִי כָּאֵן וְלֹא אֵלֶךְ עַד שֶׁתִּפְקַח
עַד שֶׁתִּבְרַךְ, וּשְׁפִתֵי תִפְתַּח.

גַּם אִם פְּנֵי מְסֻלְעִים,
וְעֵינַי נִהַר גּוֹבֵר
כְּעֵמֶק רְפָאִים אוֹ עֵמֶק הַבְּכָא;
אִם קוֹלֵי אֲנָקַת גְּבָהִים —
מִחֲשֵׁב לְהִשְׁבֵּר —
הִנֵּה יָמִים בָּאִים, וּבָאָה רוּחָה.
כִּי אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר בִּינִי לְבִינָה:

יֵשׁ דְּבוּר שֶׁל שְׁתִּיקָה.
יֵשׁ מְכֻשׁוֹל — הוּא נְתִיב.
יֵשׁ רָעַב שֶׁלֹּא נִתֵּן לְהִשְׁבִּיעַ,
יֵשׁ תְּשׁוּקָה שֶׁלֹּא נִתֵּן לְהִרְעִיב.
יֵשׁ הַתְּנַצְחוֹת (הוֹאִיל וְהִסְכֵּם).
יֵשׁ רָעַד בְּלֵב; מִתְקַתֵּק, לֹא מִרְפָּה.
יֵשׁ עֲנָנִים שְׁעוֹשִׂים אֶת דְּרָכָם
לְחֻרְף סוּעֵר. יֵשׁ אָבִיב. יֵשׁ מִרְפָּא.
יֵשׁ שׁוֹמֵר דְּרָכָי בֵּין הַהוֹלְכִים וְהַשְּׁבִים;
נְתִיב מוֹאָר וְחַי בֵּין קוֹ הַיָּם לְכוֹכְבִים.

קמפו די־פּיורי

ברומא, בקמפו די פיורי
יורד ערב עצל ברפיון איברים.
זהו ערב רגיל. לא ערב היסטורי.
בלב הכפר זוג תירים.
על אף שאוחזות אש בגופם
כשקרב קצה חטמה אליו, לשפם;
דוקא להט פנס שממול מתמעט,
כלומר: מהזוית שבה אני מתצפת/מפיט.

זהו יפי שיש למסגר בגלויה;
שפתים אל יין או כוס קפוצ'ינו.
גזען כזה — מי יזכר שהיה
גיהנום פרטי לג'ורדנו ברונגו
(אסטרונום שהעלה באש בשל תאוריה,
שהכנסייה לא ראתה בעין יפה).
בלגנים לא נותנים דעתם להיסטוריה,
רק פסלו — כמו שריד ופליט לשרפה.
(כלומר: לקהל מוסת סביב מדען עקוד;
אין זכר לשרפה של ספרי התלמוד.)

צ'סלב מילוז נזכר בו פעם בנרשה
כשהצתו בתי הגטו; והמוז שעבר שם
להב עם בוא האביב במטרופולין. והנה
אני — שב משהות טעונה בברלין:
משתרע עצל ברפיון איברים
כאז, ברומא, בקמפו די פיורי.
לעבר ג'ורדנו אנשים נוהרים.
זה ערב רגיל. לא ערב היסטורי.